

Vàrem parar al cotxe. La carretera havia arribat al cim de la carena i la nit era absolutament transparent. A una banda el bosc, a l'altra, la plana amb les llums dels pobles i les viles. A dalt el cel estelat, immens i colpidor. Ja feia estona que callàvem, però ara el silenci es va fer molt més dens. Sortírem del cotxe, i per una bona estona vàrem restar com extasiats.

Són aquests uns moments molt especials. Es donen poques vegades. Parlen al nostre esperit més enllà dels llenguatges habituals. És la presència mateixa el mot únic. És la petjada de unes realitats majors i de llarga distància.

La nostra societat ens situa quasi sempre en els signes curts, menors i immediats. No disposem de temps, ni d'intel·ligència pels signes grans i de llarga distància. Ens els perdem. Quina llàstima! Perquè són aquests els que ens parlen millor de la vida, del nosaltres, del sentit i del futur que ens espera.

Necessitem per viure la realitat quotidiana, el menjar de cada dia, una feina, una llar i l'equilibri de les nostres forces mentals i afectives. Cert !.

I també necessitem aturar-nos, mirar l'univers, situar-nos de nou a l'escala de valors que voldríem que orientessin la nostra vida, callar i degustar la joia, plorar per les absències, considerar com tot passa i cercar esperança.

És el que hem fet aquesta nit amb el motor parat i contemplant la nit estelada. Quan ens tornem a mirar és quan em dius: *“avui he llegit al diari que només a la nostra constel·lació hi ha més de 600 milions d'estels que tenen astres satèl·lits al seu voltant. Un d'ells és el sol. Te'n adonés d'on som? I hi ha milions de galàxies!!. Quina meravella de vida, no creus?”*.

Per pregar serenament : Salm 104 (103)
